

Evolució de la E tancada tònica del llatí vulgar (II)

(ALDC, II, 439. Les teules)

La E tancada del llat. TĒGULA presenta la mateixa evolució que hem vist en el mapa anterior (mapa 106): [e] en cat. occidental i alguerès, [ɛ] en cat. oriental, [ɛ̃] en rossellonès i [ə] en la major part de les Balears. El mot llatí, segons Moll i Coromines, va perdre la -G- intervocàlica posttònica, ja de so evanescent, donant *teula*, forma que, amb la seva obertura cap a [ɛ], *t[ɛ]ula*, va endinsar-se un xic dins el cat. nord-occidental; podríem pensar en una dissimilació amb la semivocal velar, però la comparació amb el resultat

b[e]ure (< llat. BŪB(E)RE) del nord-occidental no abona aquesta interpretació; altres estudiosos (Badia, Alarcos) pensen que la [w] resultaria de la vocalització de la -G- (TĒGLA > *teula*), però no sembla correcta aquesta interpretació atès que TĒGLA va evolucionar a *tella*, 'teula (Ribagorça), tros de teula o de pedra plana'. Notem, en l'aspecte morfològic, el gènere masculí, *els teules*, de les localitats 4, 13 i 23, a causa probablement d'una influència de l'occità, on el mot deriva de TĒGULU.

